

'MIJN PENIS BLIJFT'

Maya Posch (28) is de eerste hermafrodiet in Nederland die zich officieel vrouw mag noemen zonder geslachtsveranderende operatie. Maar daar ging een lange weg van onderzoeken, rechtszaken en zelfs een zelfmoordpoging aan vooraf.

CONTACT VERBROKEN

"Sex interesseerde me op dat moment niet. Ik dacht soms dat ik asexueel was en wilde er niks mee te maken hebben. Maar op mijn eenentwintigste werd ik me ineens bewust van mijn vrouwelijkheid. Het was in een bouwmarkt. Ik besepte dat ik daar, op die mannelijke plek, probeerde over te komen als vrouw. Ik wiegde met mijn heupen en liep anders. Vrouwelijker. Toen ik die avond thuiskwam, keek ik voor het eerst anders naar mezelf in de spiegel. Alsof het beeld verschoof en ik eindelijk zag wie ik was. Wát ik was. Al die jaren focuste ik me op de jongen in de spiegel, maar ik was een meisje. Alleen dan wel met een penis.

Mijn moeder reageerde positief toen ik het vertelde. Ze was blij dat ik er eindelijk achter was wat me zo ongelukkig maakte. Dat ik die verwarring over wat ik nou eigenlijk was, kon loslaten. Mijn moeder en ik praatten veel over hoe ik me voelde en ze steunde me in alles. Bekenden snapten het ook. Maar op begrip van mijn vader hoefde ik niet te rekenen. Een hormoonbehandeling vond hij onzin, want hij kon niet begrijpen dat ik me meer vrouw dan man voelde. Door die houding en omdat mijn ouders niet meer samen zijn, heb ik uiteindelijk het contact met hem verloren.

Op internet las ik alles wat ik kon vinden over interseks en hermafroditisme. Ik wilde weten wat er precies met me was en wat ik eraan kon doen. Hermafroditisme bleek een vorm van interseks, waarbij iemand mannelijk én vrouwelijk geslachtsweefsel heeft. Ik dacht altijd dat ik de enige was, maar ik las verhalen van anderen die met hetzelfde zaten en dat deed me goed. Het voelde als een bevestiging: ik was geen jongen die een meisje wilde zijn, maar was biologisch gezien een beetje van allebei. Al had ik daar geen medisch bewijs van. Daarom ging ik naar het VU Medisch Centrum, de specialist op het gebied van transgender. Ze waren bezig met een onderzoek naar interseks, maar ik kreeg weinig begrip. Sterker nog, ik werd het transgender-traject ingestuurd voor een

geslachtsverandering, omdat die psycholoog dacht dat ik een vrouw wilde worden. Maar ik wilde gewoon weten of ik echt een hermafrodiet was. Voordat ik mocht meedoen aan het onderzoek naar hormoonbehandelingen, kwam ik eerst op een wachtlijst van vier maanden. Omdat ik na zes maanden nog geen bericht had, heb ik het VU MC zelf maar gebeld. Bleek dat ze me vergeten waren. Daarna belandde ik bij de uroloog. Ik hoopte dat hij kon zien of ik ook een vagina had. **Zelf had ik namelijk weleens tussen mijn benen gevoeld en het leek alsof ik mezelf een beetje kon penetreren.** Tijdens zijn onderzoek was ik gespannen. Alles zat op slot daarbeneden. De uroloog zag niks en vroeg op een gegeven moment zelfs of ik zeker wist dat ik niet per ongeluk het andere gaatje had gevoeld. Dat bracht me aan het twijfelen. Ik was toch niet gek? Misschien was ik toch een transgender en moest ik me daar ook naar gedragen."

WAAS VOOR MIJN OGEN

"Door die twijfels voelde ik me niets waard. Ik was begin twintig en vond mezelf een loser. Veel vrienden had ik niet en de vriend die ik wel vertrouwde, maakte gruwelijk misbruik van me. Ik dacht dat ik lelijk was. Dus toen hij een keer langskwam en sex met me wilde, voelde het dubbel. Betekende dat dat hij me wél mooi vond? Ik wilde het eigenlijk niet, maar durfde geen nee te zeggen. Daarna zag ik pas hoe fout het was: hij wist dat ik onzeker was en maakte daar misbruik van. Vanaf toen ging het mis met me. Ik zat op sexdatingsites en bracht uren door achter de webcam. Alsof ik mijn gebrek aan gezonde seksuele ervaringen wilde compenseren. Maar zelfs dáár hadden mensen maar weinig belangstelling voor me. Intussen bleef ik zoeken naar oplossingen. Ik wilde per se een hormoonbehandeling, omdat ik zeker wist dat de vrouwelijke hormoonhuishouding beter bij mijn lichaam paste. Bij mijn tweede bezoek aan het VU MC kreeg ik meteen groen licht, maar uit het gesprek dat

T

ot voor kort ging ik door het leven als jongen. Maar eigenlijk heb ik twee geslachten: ik ben half jongen, half meisje. Een hermafrodiet dus, iemand met onderhuidse vrouwelijke geslachtsorganen, maar ook een penis en teelballen. Mijn hele leven heb ik me al anders dan anderen gevoeld. Meer vrouw dan man, ongeacht die penis. Ik werd gezien als jongetje, maar sloep tijdens schoolkampen wel op de meisjeskamer. Dat vond niemand vreemd. Tot diep in de nacht kletsen en meisjespelletjes spelen, vond ik gewoon leuker. Ik liep qua intelligentie voor op mijn leeftijdsgenoten, omdat ik hoogbejaagd ben. Maar op andere gebieden lag ik juist achter. Als puber was mijn stem hoger dan die van andere jongens. Ik praatte expres lager, waardoor ik altijd last van mijn keel had. Jongenskleding paste niet goed, want ik had andere vormen dan de gemiddelde jongen. Toen wist ik eigenlijk al dat er iets niet klopte aan mijn lichaam. Iemand zei een keer tegen me dat ik verkeerd zat, toen ik het herentoilet binnenliep. Dat vond ik niet kwetsend, eerder interessant. Ik zag mezelf niet als meisje, maar dat anderen dat wel deden, vond ik best cool."

daarop volgde, bleek ineens dat ik nog zes maanden moest wachten voordat ik het traject in mocht. Op dat moment, in de spreekkamer van de arts, kreeg ik een waas voor mijn ogen. Ik raakte met de dag gefrustreerder door de onzekerheid en kon er niet meer tegen. Mijn spullen smeed ik op de grond en ik rende de kamer uit naar mijn moeder op de gang. Toen de arts mijn moeder vervolgens in haar spreekkamer riep en voorstelde dat ik opgenomen zou worden op de psychiatrische afdeling, *cancelde* ik al mijn afspraken bij het VU MC. Als zij me niet wilden helpen, deed ik het zelf wel.

Ik bestelde de hormoonmedicijnen via internet en bepaalde zelf de juiste dosis met wat hulp van mijn huisarts. Na een paar weken proberen, kwam ik erachter dat ik maar een kwart dosis testosteronblokker nodig had, terwijl een transgender de hele dosis krijgt. Dat bevestigde weer mijn gevoel van vrouw-zijn. Ik was inmiddels drieëntwintig en kreeg voor het eerst rust nu mijn testosterongehalte afnam. Want testosteron had een gigantische invloed op mijn libido en maakte me agressief. Ook zorgde de medicatie ervoor dat ik minder behaard werd – hoewel ik al bijna geen haargroei had. Alleen mijn baardgroei bleef, maar die haartjes haalde ik weg met elektrisch epileren. Dat ik borsten kreeg, vond ik fijn. Tijdens de puberteit had ik al een beetje borstgroei, maar nu waren ze er écht. Het was spannend om voor de eerste keer vrouwenkleding te kopen. Ik was net begonnen met de hormoonbehandeling, maar ik dacht: ach, ik doe het gewoon. En het paste. Eindelijk kon ik dragen wat ik zelf wilde, zoals een jurkje. Ik verruilde mijn boxershorts voor lingerie, want zo veel had ik niet weg te stoppen. Toen ik voor het eerst als meisje naar het zwembad ging, was ik zenuwachtig. Maar er

‘De radioloog in Duitsland zei dat ze nog nooit zo iets had gezien’

WAT IS WAT?

Interseks Bij interseks of hermafroditisme vertoont het lichaam zowel mannelijke als vrouwelijke kenmerken. Bijvoorbeeld: iemand die eruitziet als vrouw, maar in plaats van eierstokken en een baarmoeder mannelijke geslachtschromosomen heeft. Er bestaan verschillende vormen van interseks. In de meeste gevallen is de oorzaak een genetische fout, maar een hormonale afwijking of meerdere chromosomen in één bevruchte eikel kunnen ook leiden tot hermafroditisme. Bij de één is het al meteen bij de geboorte zichtbaar en de ander merkt er pas iets van in de puberteit.

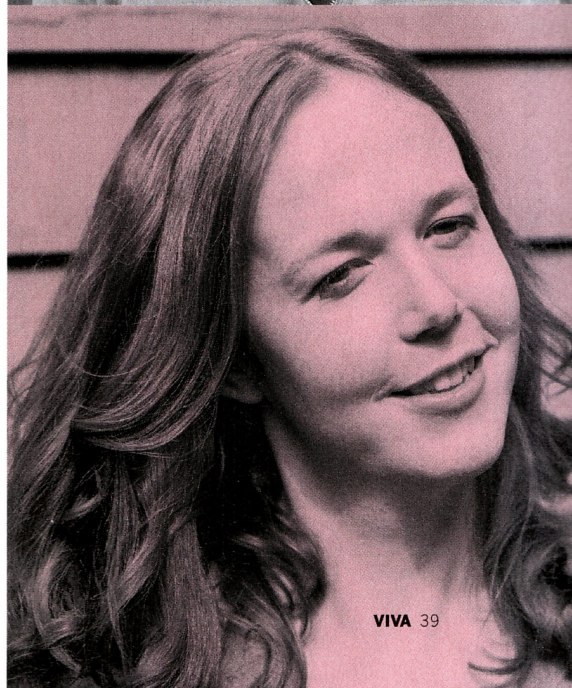
Transgender Iedereen die zichzelf ziet als iemand van het andere geslacht, maar dat niet is, valt in de categorie ‘transgender’. Bijvoorbeeld: een man die door het leven gaat als vrouw. Dat hoeft niet gepaard te gaan met een geslachtsverandering; soms is een hormoonbehandeling al voldoende. Een transgender is niet hetzelfde als een travestiet, want dat is iemand die zich soms voordoeft als iemand van het andere geslacht. Een transseksueel is iemand die een geslachtsveranderende operatie ondergaat.

MEER WETEN OVER INTERSEKSUALITEIT EN MAYA? GA NAAR MAYAPOSCH.COM

gebeurde niets. Niemand deed raar of zei er iets over. Ik was gewoon een vrouw die er best goed uitzag. Dat had ik daarvoor nooit gedacht.”

TWEE HUWELIJKS-AANZOEKEN

“Bij een particuliere instelling in Duitsland maakte ik een afspraak voor een MRI-scan om erachter te komen of ik mannelijk of vrouwelijke geslachtsorganen had. Een halfuur later wist ik het. De radioloog zei dat ze nog nooit zo iets had gezien, want ik bleek inderdaad vrouwelijke geslachtsorganen te hebben. Ik was blij, dit was hét bewijs dat ik niet gek was. Maar bij het VU MC – ik was er toch weer heen gegaan in de hoop dat ze me nu wel >

◀ verder konden helpen – dachten ze daar anders over. Mijn arts was niet geïnteresseerd en zei dat hij niks kon zien op de scan. Toen ik vroeg wat ik dan wel was, zei hij: 'Dat weet ik niet.' Doodongelukkig voelde ik me. In mijn eigen land kreeg ik niet eens hulp, laat staan erkenning. Alle onzekerheid over wie ik was, mijn frustraties over het ziekenhuis... Ik trok het niet meer. Voor mij hoefde het niet meer. Ik deed zelfs een zelfmoordpoging die – gelukkig – mislukte.

Zou de radioloog gelogen hebben? Was ik toch een man die een vrouw wilde zijn? Dat weigerde ik te geloven. En dus ging ik voor een *second opinion* naar Duitsland. Weer bleek dat ik vrouwelijke geslachtsorganen had. Maar het VU MC bleef dwarsliggen, ze zeiden dat ik toevallig een jongen was die er vrouwelijk uitzag. Volgens de arts moest ik ook maar stoppen met mijn heilloze zoektocht. In plaats daarvan onderging ik een kijkoperatie in Duitsland. Ze zagen dat ik een vagina heb en dat mijn teelballen niet net zo functioneren als bij andere mannen. Eigenlijk zijn ze niet meer dan wat ongedeeld weefsel, en dat verklaart ook waarom ik niet ejaculeer.

Het steekt dat het VU MC me nooit serieus heeft genomen. Dankzij hen heb ik zo lang in

BIJ DE RECHTER

Na een juridische strijd van zeven jaar bepaalde de rechter in april dat Maya zich vrouw mag noemen, ook al heeft ze geen geslachtsveranderende operatie ondergaan. Daarbij werd ook haar interseksualiteit erkend. Haar zaak ligt nu bij het Medisch Tuchtcollege en over een paar maanden bepalen zij of de Nederlandse ziekenhuizen verkeerd hebben gehandeld. Wat Maya uiteindelijk wil, is erkenning van de ziekenhuizen én een schadevergoeding voor de emotionele en financiële schade.

'Sinds een paar weken ben ik samen met een vrouw. Het is pril, maar we vinden elkaar leuk'

onzekerheid gezeten. Vorig jaar ben ik naar de rechter gestapt om alsnog erkenning te krijgen. Een vrouwelijke identiteit past beter bij me. En ik ben óók een vrouw, dus niet honderd procent man. Dat wilde ik officieel maken. **Al die bezoeken aan het ziekenhuis en de rechtbank deed ik niet alleen voor mezelf. Ik wil dat geen enkele hermafrodit of iemand met interseks dit ooit hoeft mee te maken.** Door de recente uitspraak van de rechter kan ik nu door het leven gaan als Maya in plaats van Thijs. Voor die naam heb ik gekozen, omdat ik 'm mooi en internationaal vind klinken. Maar ik ben er nog niet. Ik kan nu pas beginnen met het inhalen van mijn emotionele en financiële achterstand. Relaties had ik nooit, maar wilde ik wel graag. Het liefst met een vrouw bij wie ik me veilig voel. Mannen vind ik ook aantrekkelijk, maar er zijn zo weinig gevoelige, begripvolle exemplaren. Daarbij was mijn fijnste seksuele ervaring met een vrouw, dat speelt ook mee. Na mijn kijk-operatie heb ik één keer gedatet, en dat voelde geweldig. Gewoon even mijn hoofd op iemands schouder. Sinds een paar weken ben ik samen met een vrouw. Het is pril, maar we vinden elkaar leuk. Alles heeft tijd nodig. Sommige dingen durf ik nog niet, zoals naar de sauna gaan. Na mijn verhaal in de krant kreeg ik spontaan twee huwelijksaanzoeken, heel grappig. Voor nu wil ik een mooie toekomst en mijn gelijk. Het VUMC stel ik aansprakelijk. Ik wil aantonen dat het protocol niet deugt, dat interseks wél bestaat. En dat moet iedereen weten. Mijn penis blijft; daar ben ik mee geboren en die hoort bij mij. Soms is ie verdomd praktisch, want ik kan heel makkelijk snel naar de wc. Maar het maakt me ook hermafrodit. Ik ben op zoek naar een arts die mijn vagina zichtbaar kan maken, want ik ben tenslotte man én vrouw." ●